

gjeringen ikke engang gjort, hvad den kunde gjøre, nemlig at vælge ledende Mænd af de to Thing, som kunde have hjulpet til en Mægling i denne Sag. Det er ikke slet. Derfor forekommer det mig bedst, at vi vende os til os selv, og at vi paa Grundlag af denne Forhandling og Umuligheden af at faae et rigtigt Grundlag for Betragtningen af Lønningslovene selv tage Sagen i Haand paa den Maade, vi have ønsket tidligere, og som er en Tradition fra vor Forsatnings tidligste Tid, nemlig at vi selv sørge for at staffe dette Grundlag, og saa vil jeg haabe, at Regjeringen, forsaavidt den har Stemmer her i Thinget, ikke vil være med til at forhindre et saadant Forflags Fremme. Det er blot en Genstilling til de Mænd her i Thinget, som man kan kalde de ledende. Det er kun til deres Dyrkjærlighed, jeg gjør denne Genstilling, det er ikke min Mening, at jeg vil gjøre et saadant Forflag. Det var den ene af de Bemærkninger, jeg vilde tillade mig. — Den anden er foranlediget ved en Ytring fra min ærede Kollega fra Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev). Det ærede Medlem var misforstået med, at Sædprincippet var forladt. Det er jeg ogsaa. Det glæder mig at høre, at man nu fra den Side er kommen til at række efter disse Hønnebar (N. P. Jensen: De maa ikke sige „fra den Side“, men „fra hans Side“). Ja, jeg vidste ikke Noget om, hvorvidt han talte paa Partiets Vegne. Det skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg skal ikke gaa videre, end jeg er berettiget til. Men lad os engang huffe paa, hvad der blev opnaaet ved Hjælp af Sædprincippet. For det Første blev Sædprincippet anset for meget godt i den Tid, da det gav et ikke ringe Tillæg til Embedsmændenes Gaver, men saa indtraadte der en Tid, da det blev mindre og mindre, og saa mente man, at det var bedst, at man nu slog fast, hvad der havde været Middeltallet af den Gevinst, som Embedsmændene havde haft i den Tid, Sædprincippet bestod, og naar det saa var blevet slaaet fast, kunde man bagefter tale om Dyrtidstillæg, saaledes opnaaede Embedsmændene ikke Lidet fast istedetfor den fra først af paatænkte bevægelige Lønningsforbedring. Det fik man slaaet fast, og saa bagefter have vi alligevel til de ved Hjælp af Sædprincippet forhøiede Lønninger bevilget Dyrtidstillæg, naar der var Dyrtid. Men nu er der jo ingen Dyrtid. Vi have jo set, at det andet Thing ganske nylig endogsaa har forkastet en Lov, der var gaaet igjennem dette Thing, hvorefter Stallerne her i Landet, de Fattige kunde være bleve hjulpsløse fra Kommunerne. Da hed det, at der virkelig ikke var Dyrtid. Det var et urigtigt Forlangende. Man kunde ikke tale om Vinterens Styrke, og man kunde ikke tale om Nød, der var kommet derfra. Kort sagt, Lovforslaget blev forkastet og med al nylig Genfynsløshed overfor

Folkethinget expederet ud af Verden. (Formanden rejser sig). Om Forlæbelse!

Formanden (Krabbe): Jeg hører af det ærede Medlems sidste Ytring, at han bekræfter den Formodning, jeg strax havde, at det ikke var hans Hensigt at udtale nogen — allermindst nogen nærgaaende — Kritik over det andet Thing.

Winther: Jeg beider meget at undskylde. Det var aldeles ikke min Mening; men et Faktum er, at Lovforslaget blev forkastet, saavidt jeg husker, blev der negtet det Overgang til 2den Behandling. Nu vil jeg altsaa sige, at det forekommer mig, at det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) indeholdt saa berettigede Betragtninger, at jeg ikke rigtig kan tænke mig Andet, end at det aldeles overveiede Flertal her i Thinget i alt Væsentligt kunde slutte sig dertil. Vi have jo ogsaa hørt, at den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavn Amts 5te Valgkreds (Solstein-Ledreborg), uagtet han ikke vilde slutte sig til den hele Motivering, dog var enig i Resultatet, at det var det Rigtigste, at det gik videre — det skylde vi desuden et vist Genfyn til Regjeringen — og kommer i Udvalg til en velvillig og, som jeg tilføiede, grundig Overveielse. Det er ganske rigtigt, at vi efter vor egen Mening behandlede alle Sager grundig, men der kan være delte Meninger derom andetheds., og derfor tilføier jeg udtrykkelig: grundig Overveielse. Naar dette er slet, er det Tiden til at tale om, hvorvidt vi skulle gjøre Noget eller ikke, og jeg anser al videre Diskussion om Sagen for Diebliftet for at være fuldstændig overflødig efter disse Uabenbaringer fra de ledende Mænd.

Thorup: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, hvis ikke et Par Bemærkninger fra den høitagtede Finansminister havde givet mig særlig Anledning dertil. Den høitærede Minister udtalte, at han ikke troede, det kunde være en Overraskelse for dette Thing, at han fremkom med dette Forflag, da han havde bebudet det allerede under Finanslovens Behandling. Jeg maa nu ogsaa tilstaa, at jeg slet ikke blev overrasket ved dette lille Forflags Fremkomst, saa meget mindre som jeg jo ogsaa har set, at Pressen har lagt et vist Tryk paa udenfra; det kunde man jo ogsaa tænke sig, at Regjeringen havde taget noget Genfyn til. Men uagtet jeg saaledes ikke blev overrasket, kan jeg ikke negte, at jeg ikke havde troet, at Regjeringen var fremkommet med et saadant Forflag, idet det forekommer mig, at hvad Konjunkturerne, Prisvillkaarene angaar, ere de omtrent de samme som i Efteraaret. Men nu er det jo en bekendt Sag